

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Kzz 885/2015
22.10.2015. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Bate Cvetkovića, predsednika veća, Gorana Čavline, Dragana Aćimovića, Radoslava Petrovića i Zorana Tatalovića, članova veća, sa savetnikom Ivanom Trkuljom Veselinović, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu okrivljenog Z.R., zbog krivičnog dela teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 297. stav 3. u vezi člana 289. stav 3. u vezi stava 1. Krivičnog zakonika, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti branioca okrivljenog Z.R., advokata B.J., podnetom protiv pravnosnažnih presuda Osnovnog suda u Bečeju K 67/12 od sednici veća održanoj 22.10.2015. godine, jednoglasno je doneo:

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti branioca okrivljenog Z.R., advokata B.J., podnet protiv pravnosnažnih presuda Osnovnog suda u Bečeju K 67/12 od 12.05.2015. godine i Višeg suda u Zrenjaninu tačka 1) ZKP, dok se zahtev za zaštitu zakonitosti branioca okrivljenog u preostalom delu ODBACUJE kao nedozvoljen.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda u Bečeju K 67/12 od 12.05.2015. godine okrivljeni Z.R. je oglašen krivim da je izvršio krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 297. stav 3. u vezi člana 289. stav 3. u vezi stava 1. KZ, za koje mu je izrečena uslovna osuda i to tako što mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od šest meseci i istovremeno određeno da se utvrđena kazna zatvora neće izvršiti ukoliko okrivljeni u roku od dve godine od dana pravnosnažnosti presude ne učini novo krivično delo. Na osnovu člana 297. stav 5. u vezi člana 86. KZ prema okrivljenom Z.R. izrečena je mera bezbednosti zabrane upravljanja motornim vozilom „B“ kategorije u trajanju od tri meseca, računajući od dana pravnosnažnosti presude. Okrivljeni je obavezan da sudu na ime paušala plati iznos od 5.000,00 dinara, a na ime troškova krivičnog postupka iznos od 114.538,30 dinara, a sve u roku od 15 dana od dana pravnosnažnosti presude pod pretnjom prinudnog izvršenja. godine odbijene su kao neosnovane žalbe branioca okrivljenog Z.R. i Osnovnog javnog tužioca u Bečeju, a presuda Osnovnog suda u Bečeju K 67/12 od 12.05.2015. godine je potvrđena.

Protiv navedenih pravnosnažnih presuda zahtev za zaštitu zakonitosti je blagovremeno podneo branilac okrivljenog Z.R., advokat B.J., u smislu člana 485. stav 1. tačka 1) ZKP, sa predlogom da Vrhovni kasacioni sud ukine pobijane presude i predmet vrati na ponovni postupak prvostepenom sudu pred potpuno izmenjenim većem ili da preinači drugostepenu pobijanu presudu i okrivljenog oslobodi optužbe i dosudi mu troškove krivičnog postupka.

Vrhovni kasacioni sud je na osnovu člana 488. stav 1. ZKP, dostavio primerak zahteva za zaštitu zakonitosti Republičkom javnom tužiocu, pa je u sednici veća, koju je održao bez obaveštavanja Republičkog javnog tužioca i branioca okrivljenog smatrajući da njihovo prisustvo u smislu člana 488. stav 2. ZKP nije od značaja za donošenje odluke, razmotrio spise predmeta sa pravnosnažnim presudama protiv kojih je podnet zahtev za zaštitu zakonitosti, i nakon ocene navoda u zahtevu, našao:

Branilac okrivljenog u zahtevu za zaštitu zakonitosti navodi da su pobijane presude donete uz bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 438. stav 2. tačka 1) ZKP i u vezi sa tim navodi da je prvostepeni sud prilikom utvrđivanja činjeničnog stanja koristio kao dokaz zapisnik o uviđaju saobraćajne nezgode 164/2010 od 01.12.2010. godine i uzeo kao relevantne sve činjenice sa tog zapisnika, osim dela zapisnika u kojem je navedeno da na licu mesta nije bilo nikakvih tragova, pri čemu sud istovremeno uzima u obzir i „kroki skicu“ lica mesta i iz nje utvrđuje da su kritičnom prilikom na licu mesta saobraćajne nezgode postojali tragovi grebanja. Po oceni branioca takva skica nije mogla da se smatra sastavnim delom zapisnika o uviđaju, budući da je pribavljena tek posle pet godina od dana kada se saobraćajna nezgoda dogodila, a pravilo je da se „kroki skica“ sačinjava na licu mesta neposredno nakon saobraćajne nezgode, nakon čega se na osnovu te skice vrši programsko crtanje i prikaz saobraćajne nezgode na računaru, a samom postupku sačinjavanja zapisnika o uviđaju prethodi sačinjavanje „kroki skice“. Zbog navedenog branilac smatra da se navedena „kroki skica“ koja je naknadno napravljena nije mogla postati sastavni deo zapisnika o uviđaju i nije se mogla koristiti kao dokaz u ovom postupku, pogotovo imajući u vidu da se za razliku od zapisnika o uviđaju saobraćajne nezgode iz navedene „kroki skice“ utvrđuje da postoje tragovi grebanja na licu mesta saobraćajne nezgode.

Međutim, po nalaženju ovog suda, a kako sastavni deo zapisnika o uviđaju saobraćajne nezgode 164/10 od 01.12.2010. godine čine skica lica mesta i kriminalističko tehnička dokumentacija koji se, kao delovi zapisnika, ne mogu izolovno posmatrati i ceniti kao posebni dokazi, već u sklopu celokupnog zapisnika, te imajući u vidu da je predmetni zapisnik o uviđaju sačinjen u odgovarajućoj formi (koja se zahtevom za zaštitu zakonitosti ne osporava), od strane ovlašćenog lica, a u skladu sa tada važećim Zakonikom o krivičnom postupku, to isti predstavlja zakonit

dokaz, zbog čega su navodi branioca okrivljenog da su pobijane presude zasnovane na dokazu na kome se po odredbama ZKP ne mogu zasnivati, odnosno da su iste donete uz bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 438. stav 2. tačka 1) ZKP, po oceni ovog suda neosnovani.

Sasvim je drugo pitanje postojanja određenih kontradiktornosti između činjenica unetih u sam zapisnik o uviđaju saobraćajne nezgode i skice lica mesta koja je sastavni deo zapisnika, jer to pitanje je u domenu ocene dokaza od strane nižestepeni sudova i utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanim presudama koje se zahtevom za zaštitu zakonitosti ne može osporavati, pri čemu nižestepeni sudovi činjenicu da su kritičnom prilikom na licu mesta postojali tragovi kočenja, osim sa navedene skice lica mesta, utvrđuju i iz drugih dokaza kao što je fotodokumentacija sačinjena na licu mesta.

Pored toga, branilac okrivljenog u zahtevu ističe i to da oba veštaka tokom postupka nisu mogla da utvrde gde je bilo mesto kontakta dva vozila kritičnom prilikom, pa je nejasno kako su veštaci mogli da dođu do zaključka da je do kontakta došlo na levoj kolovoznoj traci u odnosu na smer kretanja vozila okrivljenog. Pri tome, svedok koji je saslušan tokom postupka D.G. i koji je sačinio „kroki skicu“, po tvrdnjama odbrane nije bio kritičnom prilikom na licu mesta kako su to pogrešno zaključili nižestepeni sudovi, zbog čega veštaci saobraćajne struke prilikom izrade nalaza i mišljenja nisu imali dovoljno materijalnih dokaza na osnovu kojih bi mogli da daju nalaze i mišljenja. Nadalje, branilac ističe i to da u toku prvostepenog postupka sud nije dobro ocenio iskaze svedoka N.A. i M.R.

Iznetim navodima, po oceni ovog suda, branilac okrivljenog osporava ocenu izvedenih dokaza i istom utvrđeno činjenično stanje u pobijanim presudama.

Kako članom 485. stav 4. ZKP koji propisuje razloge zbog kojih okrivljeni, odnosno njegov branilac shodno pravima koja u postupku ima u smislu člana 71. tačka 5) ZKP, mogu podneti zahtev za zaštitu zakonitosti protiv pravnosnažne odluke i postupka koji je prethodio njenom donošenju, nije predviđena mogućnost podnošenja ovog vanrednog pravnog leka, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u pravnosnažnoj presudi, to je Vrhovni kasacioni sud zahtev branioca okrivljenog u ovom delu ocenio kao nedozvoljen.

Iz iznetih razloga, Vrhovni kasacioni sud je odlučio kao u izreci ove presude, u odnosu na odbijajući deo na osnovu člana 491. stav 1. ZKP, a na osnovu člana 487. stav 1. tačka 2) u vezi člana 485. stav 4. ZKP u delu u kojem je zahtev odbacio kao nedozvoljen.

Zapisničar - savetnik

Ivana Trkulja Veselinović,s.r.

Predsednik veća - sudija

Bata Cvetković,s.r.